

Εκατερίνα Γκραφ

Μια πανέξυπνη γυναίκα, μια δυναμική ύπαρξη, μια ξεχωριστή Public Opinion Leader, μια πολυγραφότατη συγγραφέας, η **Εκατερίνα Γκραφ**, κατάφερε να κερδίσει το ενδιαφέρον του ελληνικού αναγνωστικού κοινού με το μυθιστόρημά της «*Η γυναίκα που λαχταρούσε να αγαπήσει*» (Εκδόσεις Κάκτος) και να αποσπάσει εξαιρετικές κριτικές. Είναι τιμή μας που δέχτηκε ν' απαντήσει στις ερωτήσεις μας και να μοιραστεί μαζί μας τις σκέψεις και τα πιστεύω της, στοιχεία που χαρακτηρίζουν την προσωπικότητα και τη γραφή της.

Από τη Στέλλα Δαπέργολα

Κυρία Γκραφ, το μυθιστόρημά σας «Η γυναίκα που λαχταρούσε να αγαπήσει» κυκλοφόρησε ήδη σε 2η έκδοση. Πιστεύετε ότι το βιβλίο σας θα είχε τόσο μεγάλη απήχηση στο κοινό; Δεν είμαι εγώ που θα το κρίνω αυτό, αλλά οι αναγνώστες μου. Έγραψα αυτό το βιβλίο με μεγάλη ευχαρίστηση, είναι πολύ ειλικρινές και πολύπλευρο. Περιλαμβάνει ιστορία, περιπέτειες, φιλοσοφικές παρεκβάσεις, σκέψεις και περιγραφές της καθημερινής ζωής, για παράδειγμα, της Σοβιετικής εποχής, καθώς και μια αξιόπιστη απεικόνιση των δραστηριοτήτων κάποιων κλειστών οργάνων, όπως η ΚαΓκεΜπε της εποχής της ΕΣΣΔ.

Κατά τη γνώμη σας, ποιο είναι το μυστικό της επιτυχίας σας; Ναι, υπάρχει ένα μυστικό και θα το μοιρατώ μαζί σας για πρώτη φορά. Ποτέ δεν ηθικοποιώ, δεν διδάσκω ποτέ τίποτα με το ζόρι, δεν προσπαθώ να βάλω με το σφυρί στα κεφάλια του κόσμου τη γνώση ή να επιβάλω την άποψή μου. Το να μορφωθεί κανείς είναι εθελοντικό. Την Ιστορία, ασχέτως αν είναι αρχαία ή πρόσφατη, ειδικά τη «δύσκολη» Ιστορία, προτιμώ να την αναμειγνύω με την περιπέτεια ή να την σερβίρω μέσα απ' τις συζητήσεις των διαφόρων ηρώων του μυθιστορήματος ή ακόμα και να

Συνέντευξη Εκατερίνα Γκραφ

« Προσπαθώ να γράφω τα μυθιστορήματά μου σε μια γλώσσα καθημερινής ομιλίας, σαν να διηγούμαι το βιβλίο φωναχτά. »

τη συσχετίζω με γεγονότα που συμβαίνουν σήμερα. Ο σύγχρονος αναγνώστης δεν είναι και πολύ επιμελής, κοιτάζει συνεχώς την παλάμη του, όπου είναι κολλημένο το κινητό του ικανοποιημένος με τα νέα, τα μισά από τα οποία είναι fake news. Αλλοίμονο, ζούμε στην μετα-αληθινή περίοδο, όταν ο καθένας έχει τη δική του αλήθεια και η «αλήθεια» μπορεί να διαλεχτεί μέσα από πολλές επιλογές, πράγμα που σκοτώνει την μία και πραγματική αλήθεια.

Για έξι συνεχόμενα χρόνια υπήρξα και ακόμα είμαι, Public Opinion Leader για τους συμπατριώτες μου, μέσω της σελίδας μου στο κοινωνικό δίκτυο Facebook. Στην αρχή δεν με άντεχαν, κατηγορώντας με ότι έγραφα longreads. Σε τελική ανάλυση, είναι πολύ πιο εύκολο να γράφεις δέκα αναρτήσεις σε μια μέρα, μερικές γραμμές σε κάθε μία, που δεν θα αφήσουν τίποτα στο μυαλό του αναγνώστη, μα που μπορεί εύκολα να τις πιάσει το μάτι.. Η ανάγνωση μιας μεγάλης ανάρτησης με αρχή, τέλος και καλή ανάλυση είναι ενοχλητική –ο εγκέφαλος κουράζεται και δεν υπάρχει χρόνος γι' αυτό. Με τον καιρό όμως έμαθαν να με διαβάζουν και τα πρωινά, όταν φτιάχνουν τον καφέ τους, ψάχνουν για τα άρθρα μου. Δεν μπορούν πια να φανταστούν ούτε μια μέρα χωρίς εμένα και τα μακροσκελή, για τα πρότυπα του facebook, άρθρα μου. Ποιο ήταν το μυστικό μου; Η zargon του facebook, τα ενδιαφέροντα γεγονότα, η εύπεπτη παρουσίαση κι ένα απρόσμενο τέλος που πάντα συσχετίζεται με τον τίτλο του άρθρου. Επιπλέον, πάντοτε διαλέγω προκλητικές εικόνες ή γελοιογραφίες για

τις αναρτήσεις μου. Έτσι έγινα, κατά την άποψη των αναγνωστών μου, μια θαυμάσια πολιτική αναλύτρια, που η γνώμη της είναι σημαντική για πολλούς. Τώρα έχω απομακρυνθεί από την ενεργή συμμετοχή μου στο FB, επειδή κάνω το «χτένισμα» του δεύτερου βιβλίου της τριλογίας μου, το οποίο ελπίζω ότι θα δώσει στον αναγνώστη ευχαρίστηση, προσφέροντάς του την ευκαιρία να μάθει πολλά από τα ενδιαφέροντα και ακόμα άγνωστα της ιστορίας, να συμμετέχει στις επερχόμενες περιπέτειες της Ελισαβέτα Γκάλιτς και να φιλοσοφήσει πάνω σε ποικίλα ζητήματα.

Υπάρχει κι ένα ακόμα μυστικό: προσπαθώ να γράφω τα μυθιστορήματά μου σε μια γλώσσα καθημερινής ομιλίας, σαν να διηγούμαι το βιβλίο φωναχτά. Παρά τον όγκο του το βιβλίο είναι πολύ εύκολο να διαβαστεί στα Ρωσικά. Γι' αυτό και είναι πολλοί οι συνδρομητές της ιστοσελίδας μου, που το κατεβάζουν από εκεί. Ελπίζω ότι η καινούρια μετάφραση στα Ελληνικά, που έγινε ειδικά για τη δεύτερη έκδοση, να πετυχαίνει, έστω και εν μέρει αυτό τον στόχο.

Πόσα κοινά στοιχεία έχετε με την Ελισαβέτα, την ηρωίδα σας; Θα μπορούσατε να ταυτιστείτε μαζί της σε κάποια σημεία της ζωής σας; Παίζει ρόλο στην πλοκή ότι τόσο εσείς όσο κι εκείνη έχετε γεννηθεί στην ίδια πόλη, το Ισμαήλ, στις εκβολές του Δούναβη; Ναι, δεν επέλεξα το Ισμαήλ τυχαία. Απλά δεν μπορούσα να μη μιλήσω για το Ισμαήλ. Ήταν μια γραφική, ζωντανή, πολυπολιτισμική πόλη-λιμάνι, όπου αρκετοί άνθρωποι με δημιουργικά επαγγέλματα είχαν βρει το καταφύγιό τους. Στο Ισμαήλ, που έγινε τελικά κομμάτι της Ουκρανίας μόλις το 1944, υπήρχε βέβαια κάποια κομμουνιστική προπαγάνδα, αλλά υπήρχαν και πολλά μουσεία, πάρκα, καφέ, εστιατόρια, κινηματογράφοι και θέατρα. Εκεί ζούσαν άνθρωποι διαφορετικοί και φύσαγε ένας αλλιώςτικός αέρας. Εκεί, πολύ μετά απ' την προσάρτηση, μπορούσες να αναπνεύσεις την ελευθερία και να νιώσεις το πνεύμα του Δυτικού πολιτισμού.

Όσο για τη Λίζα κι εμένα, ναι, μοιάζουμε. Δεν θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά, αλλά όχι επειδή ό,τι συνέβη σ' εκείνη συνέβαινε και σε μένα, μα επειδή σκέφτεται με τον τρόπο που σκέφτομαι κι εγώ. Οι συγγραφείς χρησιμοποιούν τους φανταστικούς τους ήρωες για να μεταφέρουν τη δική τους κοσμοθεωρία στους αναγνώστες τους. Στο έργο του «Αννα Καρένινα» ο

Τολστόϊ απεικονίζει τον εαυτό του ως Κωνσταντίν Λέβιν, με σκοπό να μιλήσει στον αναγνώστη για τη δική του άποψη για τη ζωή –για τη ματαιότητα των μεγάλων πόνων και την αδράνεια των πλουσίων, για τους απλούς ανθρώπους που δούλευαν τη γη, που τη δουλειά τους προσπάθησε να ευκολύνει και στων οποίων τα παιδιά μάθαινε να διαβάζουν και να γράφουν, για τη στάση του για το Θεό, για το γάμο και για το Ορθόδοξο δόγμα.

Στις μέρες του Τολστόϊ και του Ντοστογιέφσκι, οι αναγνώστες αδημονούσαν για τα μυθιστορήματά τους, γιατί αυτός ήταν τότε ο μοναδικός τρόπος να γνωρίσουν τις απόψεις των διανοούμενων και λαμπρών ανθρώπων, που δεν συμφωνούσαν με τις μεθόδους της κυβέρνησης, της μοναρχίας ή με τα δόγματα που κήρυττε η εκκλησία. Κάθε νέο κεφάλαιο τυπωνόταν στις εφημερίδες και κάθε νέο κεφάλαιο ήταν γεγονός, μιλούσαν και συζητούσαν γι αυτό. Η άποψη των συγγραφέων διαμόρφωνε τη βάση των προοδευτικών ιδεολογιών και των επαναστατικών γεγονότων.

Το μυθιστόρημά σας αποτελεί μια καταγραφή των έντονων συναισθημάτων μιας ταλαντούχου και φιλελεύθερης γυναίκας με φόντο ιστορικά γεγονότα της εποχής και μια δίψα για εκδίκηση προς το τέλος. Εσείς πώς θα χαρακτηρίζατε το βιβλίο σας; Ιστορικό; Κοινωνικό; Ρομαντικό ή απλώς, αυθεντικά Γυναικείο; Το ότι διηγούμαι την ιστορία μιας γυναίκας, δεν σημαίνει ότι το βιβλίο μου είναι αποκλειστικά για γυναίκες. Εξ άλλου η ηρωίδα μου δεν παίρνει ποτέ εκδίκηση η ίδια. Οι συνθήκες είναι τέτοιες ώστε οι άνθρωποι που την πλήγωσαν, πρέπει να πληρώσουν το χρέος τους. Πείτε το κάρμα. Ναι, η Ελισαβέτα Γκάλιτς δεν συγχωρεί. Ίσως να επιθυμεί την εκδίκηση, ακόμα και να σχεδιάζει κάτι στο μυαλό της, μα αυτή η ίδια ποτέ δεν πληγώνει επι τούτου, ούτε παίρνει εκδίκηση. Παραδίδει όσους έφταιξαν στη θεία δική και γίνεται ό,τι γίνεται.

Η Γυναίκα είναι ο βασικός άξονας γύρω από τον οποίο γυρίζουν τα πάντα στο έργο σας. Πιστεύετε βαθιά στο φεμινι-

σμό και πώς τον προσεγγίζετε ή τον εκφράζετε μέσα από τα βιβλία σας; Δεν είμαι φεμινίστρια και ουδέποτε υπήρξα. Ο φεμινισμός δεν έχει κανένα νόημα, απ' ής στιγμής στην άλλη πλευρά του γυναικείου ζητήματος ανθεί η πορνεία, περιλαμβανομένης και της εθελοντικής. Ο φεμινισμός δεν έχει κανένα νόημα, όταν οι γυναίκες συνεχίζουν να κάνουν καριέρα μέσω του κρεβατιού ανδρών με επιρροή. Είναι μια περίπτωση όταν οι προγιαγιάδες μας οι σουφραζέτες, μάχονταν για το δικαίωμα της ψήφου και εντελώς διαφορετική περίπτωση το να διατηρείς την αξιοπρέπειά σου σ' αυτό τον κόσμο των ανδρών, που μέχρι τώρα δεν βλέπουν στη γυναίκα ως έναν ισότιμο σύντροφο της ζωής τους και συνεχίζουν να επιμένουν να την χρησιμοποιούν. Αν όχι για την ικανοποίηση των σεξουαλικών τους αναγκών έναντι πληρωμής, τότε σαν μετόπισθεν για την καριέρα τους.

Πώς έγινε να βλέπουν οι άντρες τις γυναίκες σαν ανθρώπους δεύτερης κατηγορίας; Μήπως οι ίδιες οι γυναίκες θα έπρεπε εν μέρει να κατηγορηθούν γι' αυτό;

Δίχως να εγείρουμε το φταίξιμο απ' τις γυναίκες, ας ρίξουμε μια ματιά στους άνδρες. Από πού, στην αυγή του ανθρώπινου πολιτισμού, εμφανίστηκε αυτή η αμετακίνητη βεβαιότητα στην δική τους υπεροχή; Μήπως όχι μόνο επειδή στην αρχή ήταν προμηθευτές και πρωτοπόροι, αλλά επειδή αργότερα ήταν αρκετά μάγκες ώστε να συνδέσουν τους εαυτούς τους απ' ευθείας με το Θεό; Με την ευκαιρία να θυμίσω ότι γυναίκες που γνώριζαν πώς να θεραπεύουν καίγονταν στον πάσαλο από αυτούς τους εκπροσώπους του Θεού.

Αυτόκλητοι, που διαρκώς δείχνουν την

αδυναμία τους με το να μην μπορούν να αντισταθούν στις διεστραμμένες τους επιθυμίες, περιλαμβανομένης της παιδοφιλίας. Η πίστη μας τους παρέχει την εξουσία και τους επιτρέπει να πλουτίζουν, μα γιατί πιστεύουμε στους παπάδες και όχι στο Θεό και τις εντολές του; Είναι περιεργο που μέχρι τώρα κανείς δεν έχει ζητήσει από αυτούς τους αυτόκλητους να παρουσιάσουν το διαπιστευτήριο που τους επιτρέπει να μιλούν για λογαριασμό Του, καλύπτοντας υπό το όνομά Του τα εγκλήματά τους, που γίνονται κάτω από τις στέγες των ναών του Θεού.

Όχι, δεν είμαι φεμινίστρια, είμαι ατομικίστρια και πιστεύω πως κάθε γυναίκα, όσο έχει δυνάμεις, πρέπει να πολεμήσει τη μοίρα της, ή μάλλον για τη μοίρα της, υπερασπιζόμενη τα δικαιώματά της και, πάνω απ' όλα, την αξιοπρέπειά της, αν οι άνθρωποι που θα συναντήσει στο μονοπάτι της ζωής της προσπαθήσουν να την τσακίσουν ή να την μειώσουν. Αυτό ακριβώς κάνει η ηρωίδα μου. Υπερασπίζεται την αξιοπρέπειά της!

Με την ευκαιρία της Ημέρας της Γυναίκας, κατά τη γνώμη σας, σήμερα δίνονται ίσες ευκαιρίες σε όλους, γυναίκες και άντρες, ή κάποιοι πρέπει ακόμα να διεκδικούν το αυτονόητο; Δεν καταλαβαίνω τι είναι η «Ημέρα της γυναίκας»! Γιατί μία μέρα και όχι όλες οι μέρες του χρόνου; Σαν την «ημέρα του παιδιού» ή την «ημέρα του «Άη Βασίλη», όταν παιδάκια στα ορφανοτροφεία παίρνουν δώρα απ' τα διάφορα πολιτικά κόμματα. Αυτό γίνεται μια φορά το χρόνο, μόνο και μόνο για να πουν ότι το έκαναν. Μετά απ' αυτό, τα ορφανά ζουν όπως και πριν. Ζούμε σ' έναν κόσμο παράλογο και σπάνια ρωτάμε τους εαυτούς μας τις σωστές ερωτήσεις. Με ποιον τρόπο η «Ημέρα της γυναίκας» βελτιώνει ή αλλάζει τη ζωή μιας γυναίκας;

Μετά «Το ξύπνημα», τα δυο επόμενα βιβλία της τριλογίας, τα οποία αναμένουμε να κυκλοφορήσουν, εξακολουθούν να έχουν ως κεντρικό πρόσωπο την Ελισαβέτα; Σε ποια χρονική εποχή τοποθετούνται; Τα γεγονότα του δεύτερου βιβλίου λαμβάνουν χώρα απ' το 2000 μέχρι το 2010 με μια αναδρομή στη δεκαετία του '90. Ειρήσθω εν παρόδω, οι ήρωες σ' αυτό θα εί-

ναι πολιτικοί απ' το ύψιστο στερέωμα της εξουσίας στην Ρωσία και την Ουκρανία. Είναι η ώρα να αποκαλυφθούν κάποια μυστικά. Το τρίτο βιβλίο ξεκινά απ' το 2010 και προφανώς θα καλύψει μια ακόμα δεκαετία, μέχρι το 2020. Μέρος του βιβλίου θα είναι αφιερωμένο στον πόλεμο που εξαπέλυσε η Ρωσία κατά της Ουκρανίας το 2014.

Είναι ήδη ολοκληρωμένα από εσάς, έτοιμα προς έκδοση; Αυτά είναι μυστικά της συγγραφικής κουζίνας. Ας τα αφήσουμε να μείνουν έτσι.

Ζείτε στην Ελλάδα τα τελευταία χρόνια. Αν τη συγκρίνατε με την πατρίδα σας, θα βρίσκατε ομοιότητες ή διαφορές; Κατά τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια έχουν συντελεστεί δύο σημαντικές επαναστάσεις στην Ουκρανία. Κατά τη δεύτερη επανάσταση (2013-2014) περίπου 150 άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους. Απλά πυροβολήθηκαν στην κεντρική πλατεία του Κιέβου και σκοτώθηκαν στο πάρκο δίπλα στο κτίριο του Κοινοβουλίου.

Ο Thomas Carlyle είχε πει: «η επανάσταση συλλαμβάνεται από ρομαντικούς, εκτελείται από φανατικούς και οι καρποί της χρησιμοποιούνται από παλιανθρώπους». Δύο φορές τέτοιοι παλιανθρώποι εκμεταλλεύτηκαν τους καρπούς των επαναστάσεων στην Ουκρανία. Κατά τη διάρκεια των προεδρικών εκλογών του 2019, παρατήρησα την παλιά μεν καλογουλισμένη δε εκλογική τεχνολογία. Ο υποψήφιος του κόμματος που μάχεται κατά τη διάρκεια της προεδρικής εκλογικής εκστρατείας με τον υποψήφιο του κυβερνώντος κόμματος, επικρίνει σκληρά τον αντίπαλο, ξεφωνίζοντας όλα τα εγκλήματα που διέπραξαν οι προκάτοχοι του. Υπόσχεται να τιμωρήσει τους προκατόχους του, επειδή χρήματα εκλάπησαν, η διαφθορά άνθισε, οι κοινωνικές παροχές κόπηκαν και οι υποσχέσεις δεν τηρήθηκαν. Ο λαός πείθεται και δίνει στον υποψήφιο της αντιπολίτευσης την ευκαιρία να γίνει πρόεδρος. Μόλις γίνει πρόεδρος, όλες οι υποσχέσεις περί τιμωρίας των προκατόχων του ξεχνιόνται, το κόμμα που κυβερνούσε τα προηγούμενα τέσσερα χρόνια γίνεται αντιπολίτευση και καταλαμβάνει την τιμητική του θέση στο Κοινοβούλιο κι όλα είναι πάλι μια χαρά. Ξανά οι ίδιοι καυγάδες από του βήματος, αλλη-

Συνέντευξη Εκατερίνα Γκραφ

«Ζούμε στην μετα-αθηθινή περίοδο, όταν ο καθένας έχει τη δική του αλήθεια και η «αλήθεια» μπορεί να διαλεχτεί μέσα από πολλές επιλογές, πράγμα που σκοτώνει την μία και πραγματική αλήθεια.»

λοκατηγορίες και ατέλειωτες πολυλογίες. Ενώ η διαφθορά και η γραφειοκρατία ανθίζουν ξανά και την ίδια στιγμή οι κοινωνικές παροχές και οι συντάξεις κόβονται και πάλι, αντίθετα με τις υποσχέσεις, και οι λογαριασμοί αυξάνονται ακόμα μια φορά.

Η Ουκρανία βουλιάζει όλο και πιο βαθιά στο έρεβος του εξωτερικού χρέους. Οι ντόπιοι πολιτικοί όλων των παρατάξεων συνεχίζουν να κλέβουν αντί να προωθούν την παραγωγή και να δημιουργούν θέσεις εργασίας. Οι νέοι εγκαταλείπουν την Ουκρανία προσπαθώντας να βρουν δουλειές στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Στην Ουκρανία, ο πληθυσμός στην τελευταία τριακονταετία (τα χρόνια της ανεξαρτησίας) μειώθηκε κατά 20 εκατομμύρια. Η χώρα θα μείνει σύντομα μόνο με τους συνταξιούχους, για των οποίων τις ακόμα μίζερες συντάξεις δεν θα υπάρχει κανείς να δουλεύει. Όλα τα χρήματα που κέρδισαν οι ντόπιοι ολιγάρχες έχουν μεταφερθεί στο εξωτερικό, ενώ οι ίδιοι εξαγοράζουν τα πολιτικά κόμματα μέσω των οποίων χώνουν το χέρι τους στον κρατικό κορβανά. Κάθε δάνειο που δίνει το Παγκόσμιο Νομισματικό Ταμείο στην Ουκρανία συνοδεύεται από απαιτήσεις για αύξηση των τιμών της ενέργειας και επώδυνες μεταρρυθμίσεις. Δεν έχω καταλάβει το γιατί οι μεταρρυθμίσεις που γίνονται προς το συμφέρον του λαού θα πρέπει να είναι και «επώδυνες» γι' αυτόν. Η Ουκρανία, που κάποτε ήταν η μεγαλύτερη και πλουσιότερη χώρα της Ευρώπης, έγινε μια χώρα με γλισχρους μισθούς και συντάξεις και τις υψηλότερες ταρίφες σε όλη την Ευρώπη.

Αν σε ό,τι περιέγραφα βρείτε ομοιότητες με την Ελλάδα, τότε εντάξει, το μόνο που μπορώ να πω είναι ένα πράγμα: Το πολιτικό σύστημα παγκοσμίως βρίσκεται σε

βαθεία κρίση. Πάντως οι πολιτικοί δεν θα πληρώσουν ποτέ. Οι λαοί θα πληρώσουν για όλα τους τα λάθη.

Είστε πολυγραφότατη. Εκτός από τρία βιβλία σας, τα υπόλοιπα 7 έχουν εκδοθεί σε ηλεκτρονική μορφή στην ιστοσελίδα σας (www olenaksantopulos.com). Θα θέλατε να τα δείτε τυπωμένα και σε χαρτί; Ναι, φυσικά, όπως κάθε συγγραφέας, θα ήθελα να δω όλα τα έργα μου να δημοσιεύονται.

Ποιά είναι τα όνειρα και οι προσδοκίες σας; Παρακαλώ το Θεό να είναι καλοτάξιδη η τριλογία μου, καθώς κι ένα ακόμα μεγάλο και ενδιαφέρον βιβλίο, που ο «Κάκτος» πρόκειται να εκδώσει. Το βιβλίο αυτό έχει τον τίτλο «Μαγειρέματα πίσω από το Σιδηρούν Παραπέτασμα» και χωρίζεται σε δύο μέρη. Το πρώτο μέρος μιλά για την πολιτική «κουζίνα» της Σοβιετικής αυτοκρατορίας και για τα αγαπημένα πιάτα των Σοβιετικών Ηγετών. Το δεύτερο μέρος περιέχει πάνω από 140 συνταγές της Σοβιετικής κουζίνας και αποκαλύπτει πολλά μυστικά, περιλαμβανομένων των μυστικών της παραγωγής της περίφημης Σοβιετικής Σαμπάνιας. Το βιβλίο αυτό θα μπορούσε να είναι όχι μόνο μια ενδιαφέρουσα, αλλά και μια όμορφη εικονογραφημένη έκδοση.

Κατά τα λοιπά δεν κοιτάζω πολύ μακριά. Θα ήθελα ο σύζυγός μου, ο γιος μου και τα τρία μου εγγόνια να είναι καλά στην υγεία τους. Θα ήθελα επίσης να δω τη ζωή να τους δίνει χαρά και καλή τύχη.

Φυσικά έχω μια δυο επιθυμίες ακόμα, που θα ήθελα να τις κρατήσω μυστικές, επειδή απλά φοβάμαι μη τις ματιάσω (!). Στο κάτω κάτω ο καθένας μας έχει τις δικές του πολύτιμες επιθυμίες. Έτσι δεν είναι;

ΕΚΑΤΕΡΙΝΑ ΓΚΡΑΦ

Η **Olena Ksantopulos** (με συγγραφικό ψευδώνυμο **Εκατερίνα Γκραφ**) γεννήθηκε στο Ισμαήλ στις εκβολές του Δούναβη στη Νότια Ουκρανία. Αποφοίτησε από τη Σχολή της Ρωμογοερμανικής Φιλολογίας του Εθνικού Πανεπιστημίου του Κιέβου «Ταράς Σεβτσένκο». Εργάστηκε για πολλά χρόνια ως διερμηνέας και μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης έγινε ιδιοκτήτρια και Γενική Διευθύντρια μιας από τις μεγαλύτερες τουριστικές επιχειρήσεις του Κιέβου. Από τον πρώτο της γάμο έχει έναν γιο, τον Νικήτα, και μετά τον δεύτερο γάμο της με τον Αντώνη Ξανθόπουλο μένει μόνιμα στην Ελλάδα και συγγράφει. Έχει ταξιδέψει σε πολλές χώρες του κόσμου, μιλάει μερικές ξένες γλώσσες και της αρέσει να ζωγραφίζει. Δύο από τα έργα της έχουν μεταφραστεί στα ελληνικά: το *Η γυναίκα που λαχταρούσε να αγαπήσει* (Εκδόσεις Καστανιώτη 2007, 2η Έκδοση, Εκδόσεις Κάκτος, 2021) και *Το τέρας της Πετρούπολης* (Εκδόσεις Γκοβόστη 2009), ενώ τα υπόλοιπα 7 βιβλία της έχουν εκδοθεί σε ηλεκτρονική μορφή στην ιστοσελίδα της συγγραφέως (www olenaksantopulos.com).

«Ποτέ δεν ηθικοποιώ, δεν διδάσκω ποτέ τίποτα με το ζόρι, δεν προσπαθώ να επιβάλω την άποψή μου. Το να μορφωθεί κανείς είναι εθελοντικό.»